

opusdei.org

**Mons. Ocáriz
elmélkedése:
Készítsük el
adventben az új
karácsony ajándékát
(eredeti
hangfelvétel)**

Az Opus Dei prelátusának
elmélkedése adventről,
amelyben a Szűzanya Igenjének
következményeit gondolja át és
hogyan ő hogyan készült Fia
fogadására.

2021.12.20.

Itt hallható az eredeti spanyol hangfelvétel:

“Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!” (Mk 1,3) Az adventi liturgia Izajásnak ezeket a szavait tartalmazza, prófétai módon utalva Keresztelő Jánosra, és az evangéliumban is megjelennek. Az advent a várakozás és készülődés ideje, nemcsak passzív várakozás, hanem az Úr eljövetelére való készülés.

Karácsonykor a Megváltó születését fogjuk ünnepelni, Isten fiának a megtestesülést és születését, aki gyermekké lett értünk. Már most készülnünk kell ennek a rendkívüli

misztériumnak a szemlélésére,
amely mindenek előtt Isten irántunk
való szeretetének és az Úr
odaadásának megnyilvánulása
irántunk. Az, aki mindenható, aki a
Teremtő, a Végtelen, pici gyermekké
akar válni értünk és nekünk.

Készülnünk kell, hogy óriási hálával
tudjuk befogadni azt az újdonságot,
amit a karácsony minden évben
tartogat számunkra, Istennek ezt az
ajándékát. Azt is jól tudjuk, hogy az
adventi liturgia utal az Úr második
eljövetelére az idők végén, ami
valamilyen módon mindenki
számára közelebb kerül a saját
halálával, a földi élet végével. Ennek
azonban nem kell megijesztenie
bennünket, inkább saját életünket is
készülődésként kell értelmeznünk,
adventként, amikor az Úr eljön
értünk. Egész létezésünk bizonyos
tekintetben a várakozás ideje addig a
napig, amikor Jézus jön, hogy
magához vegyen.

Ez az aktív várakozás ideje.

Utunkcélja Betlehem felé, hogy Jézust keressük hétköznapi életünk minden területén. Ezért kell “egyengetni ösvényeit”. Mit jelent “egyenessé tenni ösvényeit”? Számunkra azt jelenti, hogy eltávolítjuk az akadályokat az Úr előtt magunkból, a lelkünkől, az életünkől.

És milyen akadályokat találunk?

Sokfélét. Mindannyian átnézhetjük, mi van az életemben, ami valahogyan akadályozza, hogy az Úr közelebb jöjjön? Másképpen: mi akadályozza, hogy kinyissam a lelkemet, a napomat, a mindennapi életemet, hogy az Úr oda teljesebben beléphessen erejével, kegyelmével, jóságával, örömeivel? Úgy is mondhatnánk, hogy mindez összefoglalható egyetlen nagy akadályban, ami a saját énünk, a büszkeségünk, amely ellen mindig küzdenünk kell csüggedés nélkül, amikor előjön.

Alapvetően a megtérésről van szó. A megtérés egyrészt a mi erőfeszítésünk gyümölcse, de leginkább Isten kegyelméé. Isten kegyelme adhat fényt nekünk, hogy lássuk, miben kell javulnunk, hol kell jobban utat engednünk az Úr eljövetelének az életünkben. Ugyanakkor erőt, amit az Úr kegyelmével együtt ad, hogy meg tudjuk valósítani azt és válaszolni tudjunk.

Ezért látva a korlátainkat, nem szabad elcsüggednünk. Örömmel kell eltöltsön - nem a korlát – hanem a fény, hogy látjuk miben kell javulnunk, miben kell jobban megnyílnunk Isten ajándékára. És mindenek előtt Istennek ezt a kegyelmét, Isten fényét úgy kell látnunk, mint valami nagy dolognak, Isten mindannyiunk iránti, mindenható szeretetének gyümölcset és következményét, ami most megmutatkozik ebben az

eljövetelben is – amiben remélünk,
amire aktívan készülünk - a
gyermekké lett Isten eljövetelét
általunk és értünk.

Amikor azon elmélkedünk, hogy
Urunk hozzánk jön, természetesen az
Eucharisziára is gondolunk, mert ott
találjuk meg azt az erőt – ha
szeretnénk, akkor minden nap - ,
amely segít megnyitni a lelkünket
erre az eljövetelre, amely a
szentáldozásban teljesen megvalósul.
Mert ahogy egy egyházatya, Nagy
Szent Leó mondja egy, a liturgiában
is gyakran megjelenő szövegben: “a
Krisztus testében és vérében való
részesedés nem tesz mást, mint
átalakít minket azzá, amiben
részesülünk”^[1]. Ez azonosít
bennünket Krisztussal, mert ez “az út
készítése”, “az ösvény egyenesítése”,
“az Úr eljövetelére való felkészülés” –
így készülünk a Vele való
azonosulásra. És ez alapvetően az
Eucharisziában valósul meg – Ő

valósítja meg az Eucharishtiában –
hogy valódi legyen az azonosulás,
hogy a mi gondolatunk megegyezzen
az Úr gondolatával, hogy a
reakcióink az emberekre vagy
helyzetekre olyanok legyenek mint
az Úréi.

Úgy is azonosulhatunk Jézus
Krisztussal advent során, hogy a
Kisjézus egyszerűségére és
közvetlenségére gondolunk, ahogy
hagyta, hogy róla gondoskodjanak.
Ki? Miasszonyunk, a Szentséges Szűz.

Így áttérünk egy másik témára,
amiről szerettem volna, ha
imádkozunk, hogy kérjük a
Szűzanyát, most kérjük, hogy a
Szeplőtelen fogantatás ünnepe
alkalmából is, kísérjen minket.
Kísérjük el mi őt a Betlehembe vezető
úton, hogy még teljesebben
találkozzunk Jézussal, és így még
egyszer átgondoljuk és szemléljük
Isten végtelen szeretetének

kifejeződését, aki értünk Gyermekké lett.

A szeplőtelen fogantatás

Ő, Mária, bűn nélkül fogantatott és kegyelemmel teljes. Ezt a “kegyelemmel teljes” nevet az arkangyal használja, amikor hírt visz Máriának: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes!” (Lk 1,27) Később Máriaként is megszólítja, amikor így bátorítja: „Ne félj, Mária!” (Lk 1,30), de a köszöntés olyan mintha a valódi neve “kegyelemmel teljes” lenne. Mit jelent az, hogy kegyelemmel teljes? Eredeti jelentése: a kegyelem által teljesen átformált. Így szemléljük őt, és azt is tudjuk, hogy ő a mi édesanyánk, Isten anyja a Megtestesülés óta és a mi Anyánk.

Ezen jelenet láttán kiáltott fel Szent Josemaría – olyan imádással, ahogy mi is szeretnénk – “Nagyobb mint te, csak Isten.” A Szűzanyára pillantva mondhatjuk: “Nagyobb mint te, csak

Isten.” Ő egy meglepő hivatást kap. Rá is kérdez, hogy jobban értse. És amikor az angyal elmagyarázza neki, teljes odaadással válaszol: *Fiat!* Legyen! “Legyen nekem a Te igéd szerint!” (Lk 1,38)

Az első advent már az ő szűzi méhében jelenlévő Úr születésének várása volt. Szűz Máriának ebben a válaszában látjuk – ahogy Ferenc pápa is mondta egy homíliájában – hogy a kegyelem tejessége átalakítja a szívet, és képessé teszi ennek a nagy tettnek a végrehajtására, Mária “Fiat”-ja, amely megváltoztatja az emberiség történetét. (Ferenc pápa, 2015.XII.8.) Ez a szó: legyen!

Nekünk is így kell válaszolnunk az Úrnak: legyen. Hisz mindannyiunknak van egy fontos hivatása. Szent Pál írja egy helyen, amit már biztos sokszor átelméltünk, az Efezusiaknak szóló levélben: az Úr “választott ki

bennünket a világ teremtése előtt,
hogy szentek és feddhetetlenek
legyünk előtte. (Szeretetből)” (Ef 1,4)

Nagyon érdekes ez a szöveg latinul,
mert amikor “feddhetetlent” mond,
akkor bár ugyanazt jelenti, a
“szeplőtelen” szót használja. Mi
valóban nem vagyunk
“szeplőtelenek”, csak meg vagyunk
hívva arra, hogy szeplőtelenek
legyünk. Hogyan? “Szeretetből” –
mondja. Szeretetből... Ezért az
életszentségre szóló egyetemes
meghívás, amiről Szent Josemaría
mindig prédikált, és a II. Vatikáni
Zsinat ünnepélyesen kihirdetett, nem
azt jelenti, hogy nincsenek hibáink,
tökéletesek vagyunk vagy múzeumba
illünk... Az életszentség leginkább
szeretetből áll, a szeretet
teljességéből. Mert Isten kegyelméből
egyre jobban tudjuk szeretni Őt a
korlátaink ellenére, bár továbbra is
lesznek hibáink és korlátaink,

szeretjük Istent és szeretjük a többieket.

XVI. Benedek pápa a *Deus Caritas est* enciklikájában azt kérdezi: lehetséges Istent szeretni, ha nem látjuk? Biztosan tudott volna egy filozófiai vagy teológiai előadást tartani erről, de válaszában egy alapvető gondolatra szorítkozott. Lehetséges szeretni Istent, akit nem látunk? Igazából “Isten láthatóvá vált Jézus Krisztusban”. Minden erőfeszítést meg kell tennünk, hogy szemléljük az Urat, Jézus Krisztust, az evangéliumban, saját személyes imádságunkban. Mert így megkaphatjuk azt az erőt, hogy jobban szeressük a többieket, és a Szűzanyát is utánozni tudjuk.

Nagyon megható, ahogy az angyali üzenet után azonnal, ahogy *fiat!*-jával Isten anyjává lett, elsőként az unokatestvére jut eszébe Máriának. Mivel az angyal elmondta neki, hogy

rokona gyermeket vár, de nem mondta, hogy menjen meglátogatni. Ez Isten mindenhatóságának volt egy jele, mert Erzsébet már idős volt. És Mária azonnal felfogja, hogy rokonának szüksége lesz segítségre, s ezért útra kel. És nem azért kel útra, hogy köszönjön, hogy pár órát vagy pár napot vele legyen. Hónapokat tölt vele, hónapokat...!

Kérjük a Szűzanyát, hogy nyerje el számunkra Fiától azt a kegyelmet, hogy először fel tudjuk fedezni mások szükségleteit, és aztán meglegyen bennünk a határozottság, a vágy és a hatékonyság a szolgálatra, a segítségre, hogy úgy érezzük a többiek szükségleteit mint a sajátunkét.

És látjuk a Szeplőtelen Szűzet a kegyelem teljességének gyümölcseként, amint Kánában is fel tudja fedezni a szükségleteket. Az Úr tanítványaival és Máriával hivatalos

ezekre a mennyegzőkre. Szűz Mária az egyetlen, aki észreveszi, hogy nincs bor. Azt is mondhatnánk, ez annyira anyagias dolog... de az ifjú párnak ez fontos volt, hogy ne kelljen szégyenkezniük. Mária még ezeket az apró dolgokat is észreveszi és ez szeretete és a kegyelem teljessége miatt van.

Édesanyánk, nekünk nincs a kegyelem teljessége, de szeretnénk hasonlítani hozzád a te segítségeddel, hogy így méginkább hasonlítsunk Jézushoz. Szeretnénk felkészülni ebben az adventben az új karácsony ajándékának befogadására úgy, hogy életünk ajándék legyen mások számára, különösen akiknek legnagyobb szüksége van erre. Olyan sok ember van, aki egyedül él, sok beteg, elszigetelődött, sokan szenvednek a járvány miatt a családjukban súlyos gazdasági nehézségektől.

Végezetül forduljunk Mária anyai közbenjárásához, hogy Józseffel együtt ő vezessen utunkon mindig Betlehem felé, a Jézus Krisztussal való személyes találkozásunkig.

---

^[1]Nagy Szent Leó 12. szentbeszédéből

---

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/mons-ocariz-elmelkedese-keszitsuk-el-adventben-az-uj-karacsony-ajandekat-eredeti-hangfelvetel/>
(2026.03.31.)